

VT 2014
EXAMENSARBETE 18 HP
LINUS BJÖRNBERG

HÖGSKOLAN FÖR DESIGN & KONSTHANTVERK GÖTEBORGS
UNIVERSITET
KANDIDATUTBILDNING I TEXTILKONST
BA3 VT 2014

#packman
PÅ RESANDE FOT

HDK

GÖTEBORGS UNIVERSITET

#packman - På resande fot
The journey of #packman

Examensrapport

Författare: Linus Björnberg

Diktat vid Göteborgs Universitet, Höskolan för
Design & Konsthantverk

2014-05-02

info@oddbutton.com

Instagram: Linus Björnberg, "Oddbutton"

Förord

Denna avhandling är min examensrapport, skriven av mig Linus Björnberg. Samtliga bilder är mina egna om ej annat anges, likaså kommer citat och anekdoter av egenupplevda situationer eller är diktat av mig om ej annat anges.

Jag vill visa min uppskattning till de personer som på olika sätt stått vid min sida genom projektet. Till att börja med: studierektor Karin Gustavsson, professor Kari Steihaug och adjunkt Nils Krostofersson på HDK som närvarat sedan projekttiden startade. Jag vill även rikta ett stort tack till Nike Falkholt Nilsson för hjälpen att formulera min projektbeskrivning. I efterhand vill jag också tacka min opponent Nicklas Hultman för ett givande samtal på min examination, för goda synpunkter och bra kritik.

Ett stort tack vill jag ge till min handledare Patrik Söderstam för våra möten på Konstfack. Jag vill även rikta min uppmärksamhet till de studenter på Konstfack som jag kommit i kontakt med, främst Johan Lundin och Linea Matej som godhjärtat engagerat sig i mitt arbete.

Jag har erhållit stort stöd av mina vänner Kristoffer Svensson Sellin, Anders Norrman och Nathalie Albrigtsen i och med gästvänlighet och logi under mina vistelser i Stockholm, samt min familj som givit mig nödvändiga pauser och välbehövlig distans till projektet när ryggsäcken blivit tung att bära. Jag vill även ge ett kärt tack till Tina Hultsborn för visat engagemang i vårt handledningsutbyte där jag fått vädra mina tankar och reflektioner.

Slutligen vill jag rikta min uppmärksamhet mot samtliga personer som jag träffat på mina resor, på tåg, gator och torg, och dessas respons, engagemang och nyfiken vilket varit min främsta drivkraft genom mitt arbete.

Linus Björnberg

Nyckelord/keywords

Examensarbete
Packman
Overall
Ryggsäck
Bagage
Performance
Performativitet
Identitet
Interaktion
Improvisation
Objektivera
Maskering
Transformering
Det offentliga rummet
Publik
Resa
Research
Berättelse
Instagram
Mobilkamera

Sammanfattning

Mitt konstnärskap utgörs av tre ämnesområden: kropp, kläder och identitet, där jag skapar dräkter och kreationer utifrån fascinationen för en teknik, ett material eller en form. Förtjusningen för ryggsäcken som objekt resulterade för ett år sedan i en helkroppsdraught byggd av just ryggsäckar och väskor vilken jag kallar *the Packman*. Komplexiteten i byggandet och att uppnå total maskering göder min skapandeprocess och har placerat mitt arbete i relation till frågeställningar kring identitet.

Jag har valt att aktivera denna dräkt i en undersökning av det performativa artisteriet där jag utforskat bärandet av den samt mig själv som bärare i en personlig undersökning av mitt individuella bagage där ryggsäckens symbolik för det samma varit utgångspunkten. Denna undersökning har jag placerat i det offentliga rummet för att skapat en direktkontakt mellan mina känslor av upplevelsen och åskådarens reaktioner varpå performativa dialoger upprättats, samtal som bottnat i och kring identitet. På detta vis har jag undersökt min egen identitet, som konstutövare och aktör men även som fysisk- och privatperson.

I och med mina handledningssamtal på *Konstfack* med min externa mentor som jag kontaktat i sakfrågan inför projektperioden har jag rest i min dräkt till dessa möten och vistats i Stockholm stad under tre delundersökningar/researchs. I dessa har jag fokuserat min praktiska undersökning vilken formats av människor och platser som jag interagerat med till en berättelse som jag redogör för i en reseskildring. Där återger jag upplevelser, möten och samtal med människor samt incidenter och händelser på platser med ett narrativt språk för att bjuda in vederbörande läsare på ett likartat sätt som jag bjudit in människor på gator och torg.

Via min mobilkamera och Instagram har jag dokumenterat min arbetsprocess sedan en längre tid tillbaka vilket även varit mitt redskap att dokumentera denna resa med. Genom att förhålla mig till appens direkthet och den enkla tillgänglighet som metoden medför har jag kunnat skapa mig ett stort bildmaterial som blivit det visuella resultatet av min undersökning. Ackompanjerat av anekdoter och citat ifrån händelser och situationer skapar jag en karta över hela mitt projekt där den kronologiska ordningen arbetar tillsammans med bildernas individuella samhörighet oberoende av tidslinjen.

Innehållsförteckning

6. Inledning

7. Bakgrund

8. Syfte

9. Metod

10. Reseskildring

10. Förundersökning och praktisk förberedning

10. Galleriet

12. Färdigställande av dräkten

14. Research 14.02.19

14. Förberedelser

14. Gbg – Sthlm

14. Interaktion Interaktion!

16.Handledningssamtal

19. Konstigare än mig?

19. Nedvarvning och stretchning

20. Research 14.03.13

- 20. Sammanställning och planering
- 20. Reparation och interaktion
- 22. Gbg – Sthlm igen
- 25.Handledning
- 26. Vad är väl en dag på Slottet
- 28. Jag skrämmer folk
- 31. Vi möts igen
- 32. Performativitet – Improvisation – Interaktion

36. Research 14.03.28

- 36. I en återblick från framtiden
- 37. Lunchseminarium och en boktitel
- 39. Gbg – Sthlm en sista gång
- 40. Avklädandet och skräpkastaren
- 43.Handledningssamtal – Tack Patrik
- 44. Bild och text

46. Slutsats/Resultat

49. Epilog

Inledning

“Människan är en berättelse

Människan berättar en berättelse

sin berättelse

var individs egen berättelse

Berättelsen är ens egen

Berättelsen är en resa

En pågående resa

Jag har gjort en resa

Jag berättar en berättelse

Jag är en berättelse”

Inspirerad av boktiteln "Människan är en berättelse", en bok av Clarence Crafoord.

Bakgrund

För fem år sedan introducerades jag för två nya ämnesområden i mitt liv; Jag gick en sticknings- och virkningskurs på utbildningen jag läste vilket skapade ett intresse för det textila materialet, samtidigt som jag började gå en buggkurs. Dessa passioner influerade varandra och resulterade i en virkad helkroppsoverall med vilken jag förrenade buggen och textilkonsten när jag började dansa i den i sociala buggsammanhang. Detta gav mig en inblick i ett spännande och impulsivt artisteri vilket blev startskottet för mitt dräktskapande och ett växande intresse för performativitet och betydelsen för effekten av en aktion före det resultatstyrda. I byggandet av denna dräkt och sökandet efter total maskering fann jag även intresset för avpersonifierandet som medfördes vilket med tiden byggt en dialog kring identitetsdebatten och frågeställningar kring att skyla sig till visuellt icke-igenkännande.

Efter att ha skapat fler dräkter och kreationer har det tydligt uppgått för mig att mina projekt alltid inleds med en förtjusning för antingen en teknik (såsom virkandet i ovan nämnda fall), en form eller ett material, där koncept blir sekundära faktorer som kommer till mig under tiden som processen pågår. För knappa två år sedan fick jag idén att bygga en dräkt av ryggsäckar och väskor vilken rotades just i fascinationen för ryggsäcken som form och visuellt objekt samt i komplexiteten att sammanställa en helkroppsdräkt av detta som medium. Jag ville sammanfoga ryggsäckarna utan att klippa upp dem för att bevara deras funktion. Väl i skapandeprocessen fann jag diskursen kring ryggsäckens symbolik som behållare för det individuella bagaget vilket därmed ökade nödvändigheten i att behålla väskornas funktion och form. Det faktum att jag byggde en dräkt av ryggsäckar startade också en dialog kring en resa, resandet och nomadlivet – att packa det mest nödvändiga och bege sig iväg, leva utanför samhällets strukturer och normer. Jag utforskade dock inga av dessa spår vidare utan tog min dräkt som jag gav namnet *the Packman* till Dansbandsveckan på Öland sommaren 2013 där jag dansade i den. Sedan dess har den legat orörd.

Sedan två år tillbaka har jag dokumenterat mitt arbete via Instagram, en mobilapp viken fungerar som ett redskap för att fota sin vardag och dela med vänner och familj. Jag har använt Instagram som en kanal för att marknadsföra mitt konstnärskap och jobbat aktivt med mitt konto för att synas och exponera mig i den digitala etern vilket med tiden lett till ett stort antal följare och en spridning av mina bilder över hela världen samt ett kontaktnät och flera vänskapsrelationer där ett konstant utbyte sker dagligen.

Syfte & Frågeställningar

När jag granskat historiken av mitt projekt framgår det att jag endast prövat bärandet av mina kreaturer inom min trygghetszon i dansvärlden vilket fått mig att ifrågasätta detta omedvetna ställningstagande, ifall det är i detta forum som jag vill agera, om det är där min konst ska vara. Likväl om jag jämför skapandet och bärandet av mina dräkter syns skillnaden att jag är otroligt trygg i själva dräktskapandet som är i konstant utveckling samtidigt som beprövandet av aktionen och uppträdandet iklädd mina kreaturer avstannat inom det trygga ramverket för dansvärlden. Därav har mina frågeställningar kring maskering hämmats rent praktiskt av de dunkla och mörka danslogarna, då det varit omöjligt att se under flertalet av uppträdandena maskerad, vilket i sin tur avtrubbat kopplingen till undersökningen kring identitet.

Jag har valt att lämna dessa säkra plattformar, själva dräktskapandet och dansvärlden som scen, för att rikta fokus mot bärandet av mina dräkter och därmed utforska mig själv som bärare. Jag vill möjliggöra för denna personliga undersökning ute i det offentliga rummet och bygga broar mellan mina upplevelser och folks respons för att upprätta performativa dialoger, samtal och reaktioner som på ett eller annat sätt bottnar i frågor kring identitet. På detta sätt gräver jag i min egen ryggsäck och prövar mitt mod att våga sticka ut i den vardagliga mängden, något som jag länge velat undersöka men ständigt backat ur.

Utifrån detta har jag stadgat de frågeställningar som jag i huvudsak velat undersöka.

- Vad händer med mig i transformationen som uppstår när jag kliver i mina kreaturer?
- Hur förändras jag/mitt projekt i bytet av miljö och offentligt rum (utanför min trygghetszon)?
- Ifrågasätta/Laborera med mitt tidigare tema om total maskering.

Metod

Jag har valt att fokusera på en specifik dräkt i mitt projekt, ett val jag gjorde i och med att min handledare bestämdes. Han heter Patrik Söderstam och när jag först introducerades för hans arbete fann jag ett stort släktskap i våra förhållningssätt till kropp och kläder. Jag hörde av mig till honom i ärendet om mentorskap i mitt projekt vilket han svarade positivt på. Då han som lektor på *Konstfack* inte kunde göra resorna för våra möten uppstod möjligheten för mig att nyttja dessa tillfällen/resor som en del i min undersökning. I och med detta valde jag bort övriga dräkter för att aktivera "the Packman" och utforska tematiken kring resandet som växte fram under tiden som jag skapade dräkten samt placera den i sin ultimata miljö.

Under dessa resor vilka jag i min process benämnt som *researchs* har jag använt min mobilkamera för att dokumentera och sedan dela via Instagram. Enkelheten i användandet och tillgängligheten till en direkt och snabb dokumentation skapar en aktualitet i bilderna som förstärks när de publiceras i mitt bildgalleri. "Imorgon är idag passé." Jag har på så sätt förhållit mig till Instagram för att dokumentera min process för att spegla mitt förhållningssätt till situationer, möten och samtal genom att lyfta fram effekten av aktionerna, fånga ögonblicksmomenten, och på så sätt inte bara dokumentera utan även referera till de performativa dialogerna som uppstår. Tryggheten i det som dokumentationsredskap har även gjort det möjligt för mig att rikta full koncentration på min undersökning.

Reseskildring

Förundersökning och praktisk förberedning

Galleriet

”Ett andetag i taget, nu kör vi.” Nervös men målmedveten klev jag i begynnelsefasen av mitt projekt fram på den improviserade scenen där jag i elevgalleriet på skolan introducerade närvarande fakultetsbehöriga för mitt projekt via ett uppträdande där jag trädde i min dräkt och därefter inledde samtalet. Jag ville bjuda in publiken att kliva äntra mitt projekt liksom jag klev i min dräkt. När jag trätt i den och skulle stänga den märkte jag att jag inte hade öppnat dragkedjorna för mina händer att komma ut genom vilket skapade en improviserad gest ut till publiken där jag i tystnad med utsträckta armar uppmanade dem hjälpa mig. Bessica på masterutbildningen var snabbt framme med sitt konstanta leende och bistod. Strax efter anslöt Maria ifrån min vänstra sida och gjorde detsamma.

Uppträdandet och samtalet gav mig perspektiv över projektet i den mån att bemöta en grupp samt bli bemött, att ifrågasättas och göra mig förstådd. Oberoende av hur det gick fungerade uppträdandet främst som ett test inför första resan och projektets officiella startskott som stundade veckan därpå och på halvt bärande ben kunde jag efteråt känna en ro i kroppen, en lätt vibrerande men ändå stabil ro.

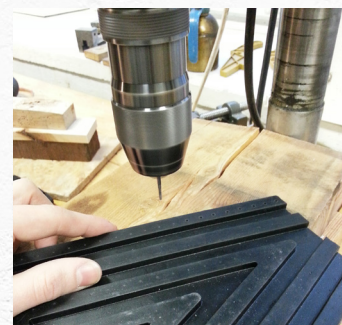
Färdigställandet av dräkten

Utifrån min frågeställning kring total maskering behövde jag skapa mig en huvudbonad med möjlighet att se ut och andas genom samt bygga en krage att täcka hals och nacke med vilken samtidigt skulle fungera som en återslutningsfunktion av öppningen för huvudet när jag packar ihop dräkten. Problematiken i att möjliggöra synförmågan skapade nya förutsättningar för projektet då jag inte hann finna en lösning inför första resan till Stockholm. Jag anpassade mig efter situationen och adderade det till min undersökning, att inte röra mig när masken är nedfälld.

Lösningen för kragen skapade en dialog om färg där mitt slutliga val av blått och svart kom av experimenterande med det material jag hade. Liksom estetisk noggrannhet är även detaljarbete såsom handsyddas sömmar och färgkomposition viktiga moment i min skapandeprocess och den blå nacken tillför verkligen en nödvändig kontrast bland de övriga röda och rosa nyanserna.

Funktionen för hoppackningen av dräkten ville jag förädla i och med möjligheten att kunna bära den på ryggen. Idén kom av konceptet kring resandet som ett sätt att underlätta ännu inte planerade men likväl i tanken inspirerande utlandsresor då bärandet av dräkten kommer komplicera bagagekontrollerna markant och ifrågasättas utifrån säkerhetspolicys. För att undkomma de spännband som tidigare paketerat dräkten kunde jag med spännen de oanvända väskor som fanns kvar ordna enkla funktioner för att fästa armar och ben längs dräktens torso vilket underlättar paketeringsfunktionen av den samt packningsmöjligheten inuti den. Avslutningsvis fäste jag två rejäla axelband på baksidan av min dräkt för att fullända bärandefunktionen. Ryggsäckar blev en dräkt som blev en ryggsäck igen.

Skorna i min kreation är två stycken 90-talsryggsäckar och det enligt mig mest episka inslaget i kreationen, vilka jag öppnat i de externa facken på utsidan för fötterna att träs in i. Efter skapligt slitage i och med ett oändligt antal steg i trögolvet på Lundegårds dansloge krävdes efterhåll av både in- som utsida. Jag började med att sy inläggssulor av en polypropylenmatta, tre lager klippta efter väskornas inre konturer för att dämpa fotisättningarna. På undersidan fäste jag tillskurna golvmattor till bilar vilka jag förborrat hål i och sedan broderat fast. Slutligen kunde jag med hjälp av remmar vilka spänns runt vristen fixera skon/ryggsäcken mot foten och på så sätt motverka glappet i hälen.

Research 14.02.19

Förberedelser

Som jungfrufärd och inledning av min praktiska undersökning blev syftet med min första resa att så genuint som möjligt utforska min position i det performativa artisteriet i nya miljöer. Utifrån den nervositet som hade krupit över mig i och med färdigställandet av dräkten bestämde jag att jag inte behövde söka kontakt med min omgivning utan istället lägga fokus vid lyhördheten och undersöka folks förmåga och intresse att själva inleda interaktion och samtal. På detta sätt menade jag även att möjliggöra för mig att växa in i mitt projekt och min undersökning.

Utöver detta lätta regelverk ville jag även pröva en idé jag titulerat ”Den levande väskhögen”. Konceptet är inte så svårt att förstå och var menat att bli ett komiskt komplement i mitt så långt krystade och lite oroliga formuleringsarbete.

Gbg – Sthlm

När klockan ringde tidigt på morgonen av den stora dagen kände jag mig minst sagt liten, denna gång inte på grund av morgontrötthet. Tankarna som förpestats av nervositeten och oro svävade mellan hopp om inställda tåg och snabbutvecklande feber. Morgonens utveckling tillät dock inga yttre störningsmoment och väl iklädd dräkten var jag snart på väg mot tåget, en väldigt långa resa.

Jag hamnade vid rätt perrong och letade upp min vagn. Väl i sätet uppmärksammade jag killen på insidan bredvid mig som uppträdde mer eller mindre förskräckt av situationen. Det är ingen nyhet att mångfalden av de som färdas med tåg eller annan kollektivtrafik sittandes vid försterplats blickar ut över de förbipasserande landskapen i brist på annat att göra men min resekamrat rent ut sagt stirrade ut genom fönstret med konsekvent 90-graders högeravridning i nacken under hela resan. Komiken i obehaget av hela situationen var att jag kände mig precis lika obekvämt där jag satt centimeter bredvid stirrandes lika konsekvent rakt fram i min mask halvt neddragen över ansiktet. I denna situation blev dock insidan av masken en tillflyktsort där jag kunde finna ro och trygghet. Jag kände en styrka i att skyla mitt ansikte och lugnet i att inte behöva bemöta någon annans. Samtidigt var jag noga med att föra en inre statistik över dessa milt emotionella svallningar för att behandla och registrera känslor och tankar då de är av lika stor relevans i min undersökning som kommande förhoppningsvis mer positiva inslag.

I fyra timmar satt jag och mitt resesällskap bredvid varandra under total tystnad. Jag hoppades när vi klev av i Stockholm att det var hans avsedda slutdestination så han inte i förskräckelse struntat i att hoppa av i Skövde eller Hallsberg på grund av mig. Utvärderingen av resan beskrivs så lättast som påfrestande. Frånvaron av mina trygga preferenser till dräktskapandet och dansvärlden gjorde sig väl påmind.

Interaktion Interaktion!

Väl framme och i orienteringen till T-centralen ifrån vart jag skulle ta mig till Konstfack och mitt handledningssamtal kände jag mig något mer samlad. Anonymiteten i den nya platsen påverkade mig positivt, även om jag var skapligt uttittad. Känslan jag bar på var dock känslan av att vara just uttittad och nästan föraktad. När jag var i färd att kliva genom dörren in till min tunnelbanevagn hörde jag plötsligt en fascinerad röst tilltala mig ifrån perrongen bakom mig. Där står Anders Timell, krögare och känd ifrån svensk radio, som ber om att få ta en bild på mig och överraskningen i att jag kände igen personen i min första interaktion sedan den intensiva *Tysta leken* på tåget var påtaglig. Jag hävdar dock att jag inte blev vad man kallar "Starstrucked" av detta blixtnabba möte men det fick en otroligt positiv inverkan på mig då möjliga alternativa scenarier spelades upp i huvudet på mig så snart dörrarna hade gått igen, kring hur vårt möte kunde influera mig och mitt projekt och öka exponeringen av mig nationellt. Utan att låta tankarna bli alltför högtflygande bevarade jag denna goda känsla inför mitt stundande handledningssamtal. Jag fick även veta utifrån specifika blickar under färden att det inte uppskattas att hålla uppe dörrarna på tunnelbanan för sent ankomna resenärer, annat än för vederbörande resenär då vill säga. Sådant gör man bara här i Göteborg antar jag.

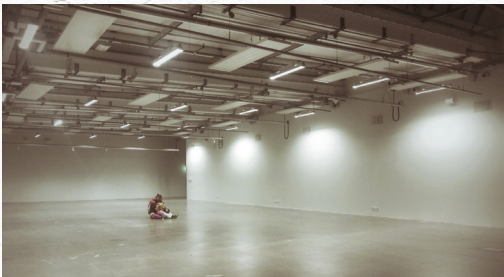

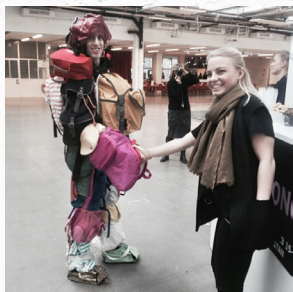
Handledningssamtal

På skakiga ben stylvade jag in genom *Konstfacks* svarta entré som i relation till den kritvita fasaden utanför kan liknas vid gapet på en svart mamba, utan att dra parallellen till att jag på något sätt kände mig slukad av en gigantisk giftorm. Hur som helst! På uppmaning av min handledare informerades jag densamme via ett textmeddelande om min ankomst. På ren impuls formerade jag min första väskhögen emot en vägg i lobbyn i väntan på honom. Jag kände mig otroligt pretentiös men scenariot att återvända hem utan något material efter att inte ha vågat utsätta mig för situationer och exponering spelades upp gång på gång i mitt huvud höll mig i schack. När Patrik så anlände och skämtsamt frågade två tjejer i entrén om de sett ”ägaren till väskorna som ligger där” log jag brett innanför masken och reste på mig för att hälsa. Dock fick jag istället i ren överraskning avnjuta hans chockartade reaktion då det visade sig att han faktiskt trodde att jag lagt min utrustning i lobbyn och följt med elever in i skolbyggnaden. Utan att på något sätt påstå att det slängdes fläsk på bekräftelsegrillen eller att jag ens sökte det så vill jag ändå mena, att Väskhögen gjorde Succé!

Patrik ledde mig in i byggnaden och vi kom in i *Vita Havet* som den gigantiska hallen innanför entrén kallas. Den och dess anslutande korridorer stod helt tomma både på folk och ting och jag kände att jag ville tillbaka dit efter mitt samtal för att utforska platsen mer.

Vårt samtal formades efter situationen i lobbyn och handlade till stor del om vår interaktion och vårt möte. För mig var det mer eller mindre en ära att få sitta mittemot denne för mig fantastiske konstnär och artist som jag hyllat i tankevärlden sedan min studierektor mejlade vederbörandes hemsida till mig för inspiration inför läsåret tidigare i höstas. Vi förlängde sedan ut vårt samtal till förhållningssättet för den passiva och aktiva aktionen, väskhögen i kontrast till det aktiva interagerandet med masken uppfälld. Mitt förhållningssätt kring dessa dialoger, hur jag introducerar min omgivning för mitt projekt (passiva och aktiva aktioner, tysta som verbala) och hur jag tar ställning till folks frågor är en del i mitt arbete som jag kände en viss osäkerhet i, då det kändes fel att nämna det som mitt examensprojekt liksom tomt att bara prata om performativt artisteri och definiera performativitet. Vi kom båda överens om att det inte kan forseras utan att jag måste acceptera sökandet efter det svaret som en del i min undersökning och på så sätt växa in i mitt projekt liksom med det, både som person och konstutövare.

Konstigare än mig?

Det som avrundar mitt besök är en vernissage på skolan där en grupp elever från *Södertörns Högskola*, Ekonomi, Teknik och Design, ställde ut i och med avslutningen av en kurs de läst. I och med min vistelses så långt uppåtgående emotionella kurva klev jag rakt in i samkvämet och började umgås. Det hela inleddes med att jag överraskade en tjej jag hälsade på rejält då hon precis innan sett mig ståendes en bit bort och misstagit mig för en skulptur eller staty. Vårt goda skratt satte direkt en skön stämning och denna tjej som heter Fredrika blev välvilligt min guide genom utställningen och min första vän på resan. De kallade utställningen ”Konstiga Ekonomer” och som konstutövare och allmänt ”konst-ig” utsågs jag just som konstigast av alla på plats, en fin utmärkelse efter en fin dag.

Nedvarvning och stretchning

När jag lämnade *Konstfack* kände jag mig störst i hela staden. Jag hade en otrolig självkänsla och den starka tron på mig själv och mitt projekt som successivt vuxit överväldigade mig så pass att tanken att promenera hem till min vän borti Johanneshov där jag skulle övernatta till morgonen där på inte låg alls långt borta ifrån praktiskt genomförande. Väl hemma hos min gode vän Koffe, efter en betydligt snabbare tunnelbaneresan dit, började en välbehövlig avrundning av den intensiva dagen. Jag märkte att den ultimata exponeringen som jag utsatt mig för sedan tidigt på morgonen mattat ut mig ordentligt, även om den fullpackade dräkten och dess totala 18 kilo extravikt bidrog så var orsaken främst den psykiska påfrestningen i den emotionella resan som jag genomgått från morgon till kväll och energiätgången i alla möten, samtal och interaktioner.

Tillsammans med dräkten hopvikt vilandes i den vänstra fätöljen och Koffe nedsjunknen i den högra låg jag raklång på soffan mellan dem och stretchade min hjärna efter dagens alla intryck, likt en patient på psykologens divan. Ju mer självsäker jag blev i mitt projekt desto mer trodde jag på mig själv vilket ledde till att jag öppnade upp mig själv för kontakt med folk samt för dem att söka kontakt med mig. Vidare under morgondagen där på provade jag mina två förhållningssätt i undersökningen ytterligare på Centralstationen i väntan på tåget hem. Masken var inte längre en tillflyktsort utan blott det enkla redskapet som skiljde dessa två förhållningssätt åt.

Research 14.03.13.

Sammanställning och planering

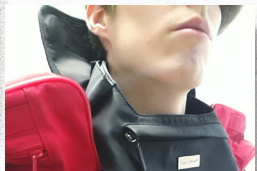
Mitt starkaste minne ifrån resan som passerat var mitt möte med Patrik: väntan i lobbyn, överraskningsmomentet av introduktionen och utvecklingen av situationen som jag genom min aktion hade skapat. Genuiniteten och glädjen var det som ökade värdet i stunden. I denna lek blev masken en portal mellan ett objektifierande av mig själv och det aktiva interagerandet vilket skapar stommen för mitt förhållningssätt till de situationer och möten som jag försätter mig i samt de situationer som plötsligt uppstår utan min intention, en lek jag inte ville skulle sluta.

Sammanställandet av all information blev ett omfattande arbete utifrån hur projektet expanderat i och med alla intryck jag fått och reflekterandet kring dem. Känslan jag bar med mig var dock väldigt positiv och en nyfikenhet hade väckts i myllret av alla möten, samtal, reaktioner, situationer och känslor. Utan att planera för mycket kartlade jag en reseplan över platser jag ville besöka för att täcka av en större del av Stockholm Stad och aktivt jobba med folk i min omgivning och bjuda in dem i mitt projekt, bl.a. att bistå som dokumentationsassistenter.

Reparation och interaktion

Bärandet på alla extra kilo packning och den upprepade rörelsen upp och ned i väskhögsformation hade frestat på både mig och dräktens sömmar. Känslan att så praktiskt arbeta med min dräkt igen skänkte rofylldhet och välbehag där interaktionen i reparationsprocessen som uppstod fungerade lika mycket som bearbetning av resan som den teoretiska sammanställningen. Genom att praktiskt gå igenom dräkten söm för söm spelades minnesbilder av situationer och händelser upp i mitt huvud.

Med blicken fäst vid väskans röda insida spenderade jag åter igen tid i funderingarna kring en lösning för att kunna se ut genom huvudbonaden. Mina riktlinjer var att skapa ett tydligt synfält för att kunna röra mig obehindrat och samtidigt inte plocka bort väskans form och funktion. Jag letade bland skolans arsenal av tyger och fann en tunn svart textil som jag med enkla medel och viss finess fäste i den glugg som blivit efter att jag nästan motvilligt skurit upp väskan minuterna innan.

Gbg – Sthlm igen

Jag vaknade denna morgon med en känsla i yttersta kontrast till den jag bar på inför resan innan. Nyfikenheten bubblade inom mig likt en häxbryggd ifrån en tecknad film och adrenalinpåslaget i kroppen skakade mig som en epileptisk maracas. Det dröjde inte långt efter frukost innan jag klätt på mig dräkten och begett mig mot spårvagnshållplatsen. En lärdom ifrån senast var att packa lättare vilket jag under den korta promenaden direkt kände av att jag lyckats med.

Vid nästa stopp stormades min vagn av en förskoleklass och plötsligt satt jag med tio milt sagt nyfikna barn runt omkring mig som konstant frågade varför jag hade väskor över hela kroppen. En av dem vid namn Anton visade ett enormt intresse och efter att ha ställt varje fråga tre gånger frågade han mig varför jag har en väska på huvudet varpå jag visade dess maskeringsfunktion och fick efter en stunds tystnad svaret: ”Du ser ut som en Stormtrooper i Star Wars”. Mitt leende av hans sköna referens ackompanjerades av de övriga barnens livliga skratt när fröknarna signalerar att det var dags att gå av inom kort. Det är näst intill tragiskt att jag inte tänkte på att be de tysta fröknarna fota oss och vår härliga stund tillsammans, de gjorde ju ändå ingenting vettigare.

Deja vu-känslan som uppstod av att äntra samma perrong som senast med ett likadant tåg pysandes och frustandes till min högra sida och en lysande sol på molnfri himmel var intensiv men kort då jag direkt blev uppmärksammad av två konduktörskor som var i färd att avlösa varandra. Den av dem som avslutat sin färd stod inte still för en sekund av för-tjusningen för min dräkt förutom när vi tog bild tillsammans vilket hon insisterade på.

Jag fann mig en plats med bra utrymme för min volyminösa kroppshyddad och slog mig ned för en kort stund och kände in känslan. Vid närmare eftertanke gällande min Deja vu-känsla så var det endast den visuella synen av platsen som upprepade sig, inte känslorna vilket klart och tydligt visades prov på under den tid som jag befann mig på tåget vilken jag spenderade runt om i vagnarna i konstant rörelse bland resenärer som personal. I vagn 2 möttes jag av en kavalkad av människor som jag efter någon sekund förstod inte alls ville uppmärksamma mig utan bara ta sig igenom till bistron men i uppståndelsen som blev skapades en interaktiv miljö där jag lyckades aktivera samtliga i vagnen, allt ifrån den mest frågvisse till damen i hörnet som nöjde sig med att smygfotoamera mig, ett flertal gånger.

Under resan träffade jag även Ulf, en pensionerad sjökaptan och numera livsnjutare på heltid som visade sig vara väldigt fascinerad av min dräkt, mig som person och mitt mod. Den resterande tiden av resan spenderade vi tillsammans blickandes ut över Stockholms omnejd och delade anekdoter och minnen. Jag berättade om min resa i mitt projekt och vägen dit och Ulf berättade om sina resor han gjort, platser han sett och människor han mött och samtidigt som han berättar förstod jag att jag vill göra detsamma, berätta min resa. När vi anländer till huvudstadens station tar Ulf mig åt sidan och påminner mig om hur hans världsomseglingar och möten med olika miljöer och människor format honom till den han är men att mötet med mig varit hans absolut bästa.

Handledning

Med Ulfs fina ord upprepades i huvudet, än en gång utan att bli för högmodig, styrde jag åter kosan mot *Konstfack*. När jag kom in i lobbyn stod dörren in till *Vita Havet* öppen vilken jag snabbt passerade genom för att mötas av en totalomvandling av rummet och miljön sedan mitt senaste besök. Rummets två högra korridorer stod i full renovering inför kommande vernissager dagen därpå och rummet i sig fungerade som avlastplats och verkstad för alla podier som behövde snickras och målas. Jag inledde ett lätt varv genom myllret av hängande textiltryck och sökte upp deltagande elever för att prata om utställningen, samtal som snart riktades mot mig och mitt uppseendeväckande yttre. En elev som heter Linea blev väldigt intresserad och gav mig mycket av sin tid, liksom Johan i årskursen över henne som bjöd mig till vernissagen.

Patrik anslöt strax därpå och efter att jag fått dela med mig av resan upp och min sammanställning ifrån förra resan hade halva samtalet gått. Vi märkte båda två att expansionen av mitt projekt tagit oproportionerlig volym. Jag berättade om min resplan över de specifika platser som jag ville besöka och utforska vilket Patrik uppmuntrade mig till men han tummade ändå på vikten i improvisationsmomentet och att våga lita på att mitt uppseendeväckande beteende kommer placera mig i för min undersökning viktiga situationer så länge jag bara tror på det.

Vad är väl en dag på Slottet

På uppmaning av Patrik sökte jag åter upp eleverna nere i *Vita Havet* då han informerat mig om en vernissage på Livrustkammaren på *Kungliga Slottet* som hölls samma eftermiddag som vissa av eleverna medverkade i. De deltog med egna verk i en parafra på utställningen vilket skulle vara min väg in i det högtidliga samkvämet då det var ett slutet evenemang. Utställningen utgjordes av kostym och kläder ifrån den kända tv-serien *Game of Thrones* samt den Oscars-nominerade filmen *Elizabeth – the Golden Age* som på levande modeller ställdes ut i anslutning till Kammarens egen historiska samling med fokus på Eric den fjärde. Jag fick ett nummer till kontaktpersonen på Slottet och jag presenterade mig, mitt ärende samt informerade att jag själv i stunden befann mig i en egenhändigt skapat kostym. Inställd på att börja smöra med ytterligare väl valda ord kunde jag istället bespara oss båda det besväret då vederbörande i andra änden av luren bjöd in mig på stört.

Väl framme när jag klev in i kön slog det mig att jag inte berättade vad för slags kostym jag hade på mig. Den långsamt stakande färd fram i ledet var nästan obehaglig men mötet i inläppet blev allt annat än prekärt då vederbörande tjej jag pratat med innan var allt annat än komplicerad, så i goda skratt klev jag in genom porten, en teleport till en svunnen tid bland ståtliga renässansherrar, riddare och vackra jungfrur. Dessa skådespelares praktfulla och resliga karaktär inspirerade mig till att efterapa beteende och jag intog rollen som medaktör i utställningen i min egen rustning och hjälm med en hög blick och adligt placerad vänsterarm mot svanken. Jag lurade många av besökarna under kvällen men redan i entrén närmar sig en äldre adelskvinna i blått långt släp ifrån sidan för att påpeka, så som jag uppfattade det, med glimten i ögat att jag befann mig i fel tidsålder. Dessa skådespelare visade sig vara *Lajvare* (aktörer inom "Levande rollspel") och den visuella kontrasten mellan oss i våra livliga samtal måste ha sett väldigt komisk ut.

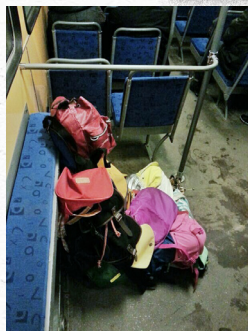

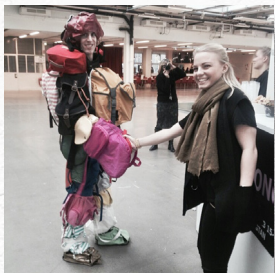

Jag skrämmer folk

Ifrån *Slottet* och min tidsresa bar det tyvärr inte av med häst och vagn hem till min vän Koffe utan tillbaka till verkligheten och tunnelbanans graciöst underjordiska charm. Efter en väl avvägd kväll med samtal och sömn smet jag dagen därpå åter ut på Stockholms gator och torg efter en utdragen frukost för att ta pulsen på stämningen och bearbeta mig igenom min resplan.

På centralstationen sprang jag direkt på en man som aktivt vill ta del av mitt projekt. Han påvisar ett stort behov av att få delta och jag ber honom filma med min mobilkamera och regissera under en kort stund för att stilla hans iver. Jag drar för masken för ansiktet och slår mig ned och får avnjuta honom leva sig in i rollen till fullo runt omkring mig. Efter några spännande minuter signalerar han med andan i halsen ett diffust klartecken varpå jag gissar att han vill att jag reser mig upp. Jag avmaskerar mig och efter att vi skiljts åt och jag börjat kolla igenom inspelningen påkallar en auktoritär stämning min uppmärksamhet. Framför mig stod plötsligt två ordningsvakter och för att beskriva dem på bästa sätt beskriver jag två proportionerligt övervuxna män varpå den ene pressats ihop till halva den andres längd, likt ett annat välkänt radarpar. De menade på att jag skrämte folk på platsen och att jag frontat dem på ett obehagligt sätt. Jag framför tydligt att jag inte frontat någon men *Helan* hävdar starkt att jag oavsett mina intentioner inte kan stå för att folk blir rädda vilket jag självfallet instämmer med. Jag vinner dock över dem på min sida via mina verbala och sociala egenskaper samt harmlösa utseende och uppmanas av *Halvan* att stanna kvar men bete mig utefter deras direktions. Jag påvisar att jag ändå var på väg därifrån men smeker avslutningsvis in en smidig kommentar om situationens vikt i min undersökning och ber dem ställa upp på en bild vilket inte var särskilt uppskattat och jag vände snabbt på klacken och gick.

Vi möts igen

I trappan ned till *Plattan* på Sergels Torg blev jag sittandes en stund i begrundan av det nya intrycket vilket var den första negativa responsen på mitt projekt som jag blivit medveten om vilket fick mig att fundera kring de som passerar mig utan att yttra sig och deras reaktioner. Därefter gick jag upp för Drottninggatan för att hälsa på en vän som jobbar där och lasta av lite extrakiln i form av kläder för ökad flexibilitet och förlängd uthållighet. Jag kunde inte undgå att lägga märke till alla hemlösa romer som beslagtagit soptunnorna i mitten av gatan då de avfärdats ifrån de av butiker och affärer ägda fasaderna. Jag beslutade mig för att leta reda på en egen soptunna. Jag fann en och precis i funderingarna kring vad jag ville göra hör jag mitt namn ropas bakom mig. Där står en av passagerarna som jag träffade i vagn 2 på resan upp dagen innan med ett brett leende och en väldigt förvånad väninna vid sin sida. Jag berättar hur jag är i färd med att beslagta soptunnan och hon dras med i aktionen och vill fota mig.

Med tunnelbanan tog jag mig runt i stans olika centrala delar men märkte successivt att strukturen i min resplan hämmade mig och resulterade i en forcering av mitt projekt. Jag begav mig därför tillbaka till Centralstationen där dagen började, slog mig ned i en väskhög på golvet och laddade upp batterierna. Det dröjde inte länge innan Halvan åter dök upp och kontaktade mig. Han oroade sig för att folk i den folkfyllda passagen mellan Centralstationen och Tunnelbanestationen där vi befann oss i stress och ovaksamhet skulle falla över mig, en måttligt krystad ursäkt för att jag trängde mig in på hans revir tolkade jag det som, men istället för att visa bort mig blev han omedvetet regissör i mitt skådespel då han föreslog att jag förflyttad mig till en pelare belägen en bit bort.

Utmattad, tankspridd och orkeslös av intryck och den konstanta exponeringen efter två dagars ihärdigt utforskande började jag förlora mig själv i mitt projekt vilket signalerade om att avsluta researchen och kliva ur min undersökning, bokstavligt talat. Jag tog mig bort till min vän på Drottninggatan för att hämta de kläder som jag lastade av samma morgon och blir påmind av henne om vernissagen på Konstfack vilken precis börjat. Trots att tröttheten var ett faktum samtidigt som tvivlet till mitt projekt börjat gro bestämde jag mig ändå för att bege mig dit.

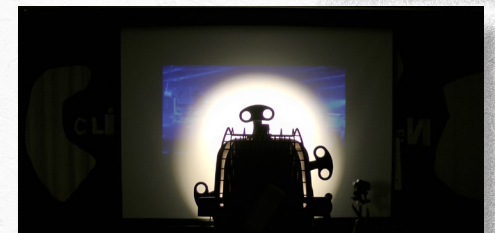
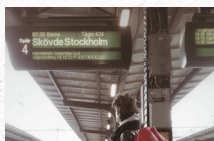
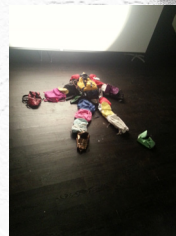
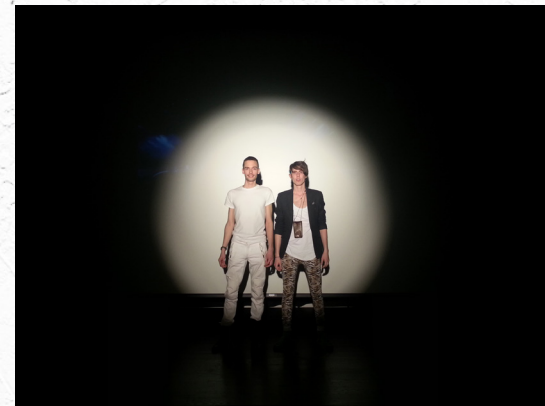
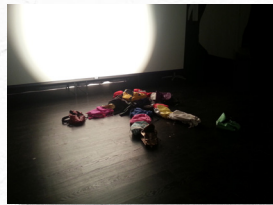

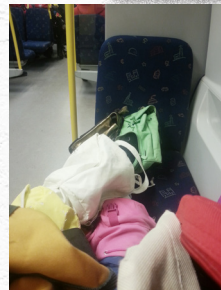
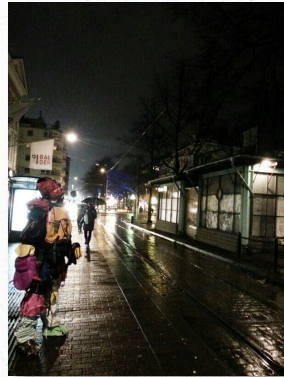
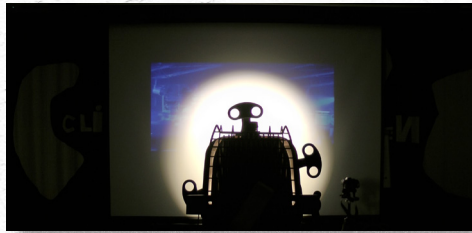
Performativitet – improvisation – interaktion

Den dova musiken hördes ut i entrén när jag gled in genom svängdörren och äntrade scenen. Linea såg på mig att jag var trött och bjöd på en välbehövlig kram. Jag sökte upp Johan snart efter att jag tagit mig ett varv genom vernissagen för att fortsätta där vi tvingades avsluta senast då jag fick hasta iväg till *Slottet*. Han introducerade mig för några vänner som kommit för att besöka honom och tillsammans inledde vi ett samtal om performativitet och sceniskt uppträdande med utgångspunkt i mitt projekt. Jag befann mig bland jämnliska vilka liksom jag sökte efter sin identitet inom performancekonstens och artisteriets gigantiska ramverk. Min egen osäkerhet i prövandet av denna nya metod, i frånvaron av mina trygghetszoner speglades emot gruppens förundran och intresse inför mitt projekt.

Diskussionen fortsatte i intilliggande hörsal, *Svarta Havet*, som i totalt mörker lystes upp an en enkel strålkastare riktad ifrån fjärde stolsrad rakt fram i den vita projektorduken ackompanjerat av ljuva melodiosa toner ifrån Pink Floyds album *The Division Bell* spelandes ifrån högtalarna. Johan hade en idé om att vi kunde utforska och leta tillsammans i denna installation som han anordnat i anslutning till sin presentation i utställningen utanför där vi alla uppmanades ta varsitt stort textiltryck som han gjort att interagera med i strålkastarljuset framför en videokamera. Samtalet övergick i ett interaktivt skådespel där improvisationen blev vårt redskap. Vi uppträdde sedan en och en och av en känsla lade jag ned mitt tygstycke i ryggsäcken jag bar på bröstet och klev ut i ljuset. Jag började så improvisera fram en berättelse om att släppa taget, om mod och att ta steget ut och våga där tygstycket symboliserade modet som jag drog fram ur ryggsäcken. Därefter började jag ta av mig min dräkt tills endast huvudbonaden återstod vilken jag avlägsnade till musikens klimax och bländades av strålkastaren ljus. Nervositeten och tvivlet försvann och istället fylldes jag av musiken. Jag packade ihop min dräkt omsorgsfullt och plockade sedan upp tyget ifrån golvet vilket jag började experimentera med i förhållande till min kropp och mina rörelser. I slutet av mitt nummer får jag en impuls och slänger iväg tyget, rusar tillbaka till min dräkt, knäpper upp den och föser ut den i sin tomma skepnad över golvet, plockar fram min ansiktsmask och trär den över huvudet igen, och sitter så vid mitt tomma skal och låter musiken, akten och berättelsen tyna ut.

”En grupp individer som tillsammans söker efter sin identitet inom den stora ramen för performance-konst och artisteri, bländade och nakna i strålkastarljuset, fyllda av melodiska toner. Jag improviserar en berättelse om att bryta sig loss, att våga och söka modet att tro, och om misslyckandet.”

Efter att ha fått skaka av mig det värsta av chocken som jag befann mig i efteråt tog jag fram några plagg ur min dräkt som jag klädde på mig och anslöt till gruppen under applåder och våta kinder. Vi spenderade sedan resten av kvällen tillsammans i det rummet och stämningen som var och förblev efter vårt uppträdande. Jag fann en känsla som jag aldrig känt innan vilket är en del av något innerligt som jag hävdar ständigt förtrycks i dagens normativa samhälle och dess strukturer. Den känslan fann vi allihop och det fanns en storhet i att få lära känna dessa personer med den som sällskap.

I väntan på tunnelbanan avstannade de sista vibrationerna i bröstkorgen och adrenalinnivån var åter balanserad men ruset av galna endorfiner hade kommit för att stanna. Jag klev inte i dräkten igen utan bar den hoppackad på ryggen. Det fanns inget behov av att bära den på. Till tunnelbanans sus och dova muller försattes jag så i trans i och med bearbetningen av vad som just skett. Parallellen mellan mitt uppträdande (modet att kliva ur sitt skal och att satsa och våga för att sedan i rädsla och tvivel fly tillbaka till det man vet är tryggt) och utvecklingen av mitt projekt (hur jag lämnat mina trygga plattformar och kastat mig ut i en ny prövning och sedan så sent som tidigare under dagen varit så nära på att bege mig hem till min vän och tryggheten där) blev ytterst påtaglig. Improvisationen blev vårt verktyg för att metodisera vårt sökande och det framgick tydligt för mig att jag gillade det och att det tillförde otroligt mycket i min undersökning.

Research 14.03.28.

I en återblick från framtiden

Med mittseminariet i fokus satt jag åter igen med en väderbiten dräkt och en ofantlig mängd information att bearbeta efter en omtumlande, krävande och otrolig resa. I och med akten på Konstfack och min improviserade berättelse hamnade jag i en ny diskurs där min frågeställning kring transformationen av mig själv som uppstår när jag kliver i dräkten ställts i relation till vad som händer när jag kliver ur den. Jag valde att utforska avklädandet ytterligare genom att iscensätta samma situation på mittseminariet och förde därefter en improviserad monolog om att sluta vela, inte vara rädd och att våga i ett försök att överrösta musikens sång, en ansträngning att göra mig hörd för mitt jag – performativiteten i yttringens kraft, där ord blir metaforer för handlingar.

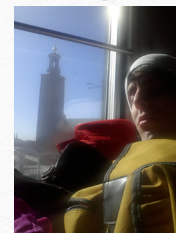
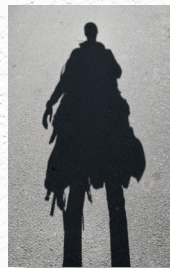
Seminariet blev en påminnelse om transformationen av dräkten, eller snarare hur min syn på den utvecklats med projektet. Efteråt återvände jag till den avhandling som jag skrev för ett år sedan där jag utvärderade skapandeprocessen av min dräkt och utifrån dess innehåll och med mittseminariet och uppträdandet på Konstfack i färskt minne fann jag mitt koncept vilandes i ryggsäckens botten bland de minnen och erfarenheter som var individ bär med sig, det bagage som format en, och hur vi väljer att ta ställning till vad som ligger däri för att gå vidare och utvecklas som människor. Man öppnar de fack man vill öppna och vissa förblir stängda. Via min dräkt skapar jag en multiplicerad tolkning av denna symbolik när jag kliver i den och jag som person blir symbolen för bagaget, mitt eget bagage. Avklädandet blir därmed en metafor för det aktiva valet att öppna sina personliga fickor och fack och delge vad som finns däri, att öppna sig själv men också att frigöra sig och som jag skrev ovan, gå vidare ifrån vart man står här och nu. Jag stannade därmed upp och undersökte vart jag själv befann mig. Uppträdandet på Konstfack fungerade som min frigörelse och jag stod nu med dräkten hoppackad på ryggen redo att gå vidare där projektet blivit en del av mig som jag bär på konstant som den ryggsäck det faktiskt är.

Lunchseminarium och en boktitel

Jag blev inbjuden via mejl till att delta i ett seminarium på *Röhsska Museet* med syfte att diskutera performativitet och performance utifrån tematiken kring den improviserade handlingen och dess många olika tolkningar. Vi blev en brokig skara konstutövare och artister ifrån olika verksamhetsområden vilket skapade en spännande bredd på diskussionen. Mycket fokus låg på att se förbi den givna relationen till jazzmusiken och improvisationsteater för att kartlägga begreppets stomme och funktion i modern tid. Mötet improviserades fram i frånvaron av struktur och dagordning för att pendla mellan allvar och en gemytlig skämtsam attityd. Jag fick dessutom möjligheten att introducera mitt projekt för gruppen vilket kändes väldigt bra, att få placera mitt projekt i ett sammanhang och redogöra för det utifrån ett annat perspektiv.

Jag stämde möte med min före detta studierektor Birgitta Nördström för ett externt handledningssamtal i nyfikenhet över hennes uppfattning av mitt projekt då hon följt med mig i två år tidigare under utbildningen samt handlett mig i skapandeprocessen av *the Packman*. Hon påminde mig om att inte tappa bort mitt Jag i undersökningen bland alla konstnärliga termer och formuleringar. Hon ifrågasatte mitt identitetssökande kring vem jag är i min dräkt och menade på att jag ju är Jag och att min undersökning varit och är en lika stor prövning av mig själv som person utanför konstvärlden som i den. Hon gick därefter för att hämta en bok som hon använder i sitt forskningsarbete men innan hon smet iväg nämnde hon dess titel för mig att fundera på under tiden hon var borta. Titeln lød: "Människan är en berättelse" och jag började så skriva en text utifrån de tankar som kom upp. När hon kom tillbaka tummades på sin bok diskuterade vi min text där jag syftat till att berättelsen är en resa och att jag gjort en resa varpå jag själv är en berättelse. Jag kom att tänka på mitt möte med Ulf och hans roll i vårt samtal som berättare vilket tydliggjorde synen på mig själv som berättare av min egen berättelse och vikten i att framhäva det i mitt arbete.

Gbg – Sthlm en sista gång

Med mitt skal där bak reste jag till Gävle på ett socialdansevenemang med mina vänner. Det föll sig naturligt utefter hur min undersökning utvecklats att packa i och resa med den även om jag inte bar den som dräkt. Under resan och min vistelse fungerade den såsom övriga väskor jag rest med förr, den fyllde sin funktion som jag avsatt för den.

Efter framträdandet på *Konstfack* ville jag pröva avklädandet av min dräkt i en offentlig miljö för att utöka mitt bildmaterial. Jag gjorde därmed även min sista resa upp till Stockholm iklädd min dräkt, under den nya förutsättningen att en vän skulle med samma tåg vilket försedde mig med en fotograf. När denne anlant knäppte vi en bild direkt på perrongen där jag iscensatte avfärden och det kvarglömda bagaget. Jag hör så en avlägsen röst ropa att någon glömt sitt bagage men när jag rest på mig fanns vederbörande inte inom synhåll. Ombord på tåget fortsatte jag agera bagage då jag uppmärksammade en tom golvyta i bagageförvaringsutrymmet intill mitt säte. Väl i krånglig färd att inta position passerade en barsk tågvärdinna som påpekade att det minsann fanns gott om plats i vagnen även för mig vilket jag besvarade med att jag uppenbart funnit den rätta platsen för mig. Då situationen tog en något riskfylld karaktär utifrån hennes aktoritära roll förklarade jag att vi endast skulle ta en bild och att jag för stunden inte tog upp plats för andra passagerares bagage. Tågvärdinnan förblev lika barsk men jag förblev på tåget. Under resten av resan tog jag det lugnt och avnjöt tiden med min vän och informerade om upplägget för förmiddagen.

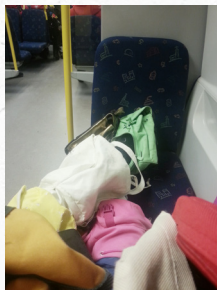
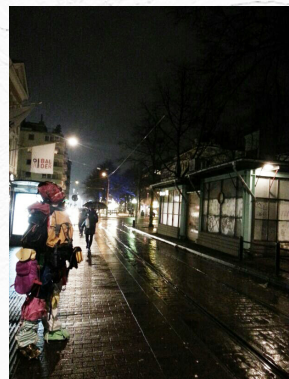
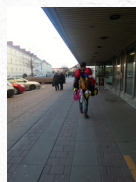
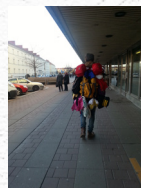
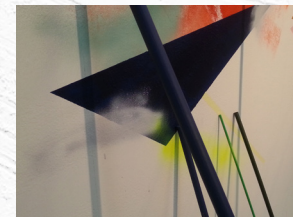
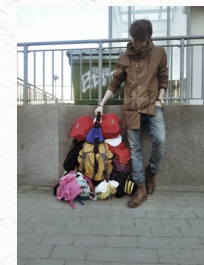
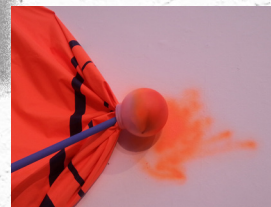
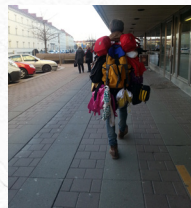

Avklädandet och skräpkastaren

Efter ankomst och ett välbehövligt mål mat på en snabbmatsrestaurang var planen att genomföra kompletterande delmoment och kliva ur rollen som bärare och packa ihop dräkten. Samtidigt som jag stod vid utgången för att lämna restaurangen uppmärksammas jag av en kund som valde att kasta ett litet skräp på mig. Situationen stannade upp helt för mig och jag vände mig om för att beskåda skaran av misstänkta utan intresse att urskilja den skyldige. Eftersom jag inte känner till bakgrunden för handlingen kan jag inte säkert veta men den skara ungdomar som satt en bit bort fnittrade gott när jag gick. Att en tonåring kastar skräp på något konstigt och främmande är inte så konstigt och främmande i sig men tematiken kring att man ställer sig emot det som är främmande, som en grundläggande allmän attityd, är ett spännande spår då jag på ett sätt befinner mig mitt i den diskussionen.

Jag skakade av mig övrigt möjligt skräp och gick i gassande sol och klarblå himmel till Sergels Torg och *Plattan*. Jag dirigerade min vän och genomförde sedan mitt uppträdande som utspelade sig under en lång men avspänd period med en distanserad publik där mitt fokus låg i det praktiska utförandet ifrån bärandet till det tomma skalet och till jaget samt i proceduren av hopvikandet. Framträdandet blev en symbolisk handling för avslutet av min undersökning och inledningen på paketeringen av mitt projekt och presentationsarbetet av detsamma.

Handledningssamtal – Tack Patrik

Resten av helgen som jag spenderade i huvudstaden ägnade jag åt gott umgänge med mina vänner och skapade mig en aning distans till dräkten och projektet, en välbehövlig paus. På måndag morgon begav jag mig så mot *Konstfack* igen för mitt tredje handledningssamtal och när jag anlände stod *Vita Havet* åter igen i ny karaktär, denna gång i enhetlighet med vårens ankomst sprudlande av färg över golv och väggar. Utöver installationens volym stod rymden tom och jag befann mig i episkt centrum där jag slog mig ned vilandes mot min dräkt med Pink Floyd spelandes i öronen. Rummets ständiga transformation kommunicerade till min egen utveckling som jag gjort i min undersökning. När Patrik anlände bad jag honom fota mig där jag låg för att dokumentera stunden. Vårt möte fortsatte på hans kontor och handlade som sagt om presentation och kommunikation. Mitt massiva bildmaterial som jag samlat på mig och genomgående delat till min digitala publik under hela min resa är resultatet av densamma och mitt medium för att berätta om den. Likväl är dräktens närvaro lika viktig som det fysiska beviset på resans existens. Lika viktig är jag själv och mitt eget deltagande. Nästa steg i min process var att undersöka olika kanaler för att kommunicera på ett adekvat sätt och återge min berättelse där bilderna, min dräkt och jag själv bär upp varandra.

När vår timme hade gått lastade jag upp mitt projekt på ryggen och passade på att tacka så mycket för tiden som gått, för all hjälp och engagemanget. När jag kom ned i *Vita Havet* igen befann sig där en tjej i fullt arbete. Jag påkallade hennes uppmärksamhet och delgav mitt positiva intryck av verket som visade sig vara hennes. Jag frågade henne om jag fick publicera bilden som Patrik tog på mig innan med hennes verk i bakgrunden vilket ledde in oss på varför jag var där och mitt projekt. Hon hette Abigail och hon bjöd in mig till sin vernissage samma eftermiddag och efter en fin lunch med två av mina bästa vänner i katakomberna under Tele2 Arena återvände jag några timmar senare och tog del av den färdigställda installationen. Jag träffade Linea igen som jag lärde känna föregående resa, ett kärt återseende som efter vernissagen resulterade i en promenad i vårvädret där vi pratade om allt annat än skola, studier och konst, men på ryggen bar jag min dräkt hela vägen genom staden. Ljuset övergick i mörker och timmen blev sen så med ömma fötter och axlar tog vi farväl innan jag ännu en gång smet ned i ett av stadens alla kaninhål för att ta mig hem till Koffe som väntade med kvällsvarden. Med tiden har jag kommit att uppskatta tunnelbanans mörker. Det har blivit en fristad för att samla tankar och intryck.

Bild och text

I efterstudierna av min undersökning har utmaningen legat i att kommunicera samma berättelse i olika medier där bild, text, tal och uppträdande återspeglar min undersökning. För att återberätta min resa i min presentation, hur jag och mitt projekt utvecklats och vad jag upplevt och gjort, måste bild och text ackompanjera varandra där ögonblick, sammanhang och helheten i bildmaterialet fulländas via citat och anekdoter ifrån upplevelser, samtal och möten med människor och platser. Så med inställningen fokuserad, en tom vit vägg framför mig och 100 utskrivna bilder i handen började jag arbeta med mitt bildmaterial för att praktiskt summera och utvärdera min undersökning. Jag skapade mig en vy över mina resor och började leta kopplingar mellan bilder för att kategorisera och gruppera dem. Med grupperna placerade i relation till varandra byggde jag en karta över hela mitt projekt där den kronologiska ordningen fick arbeta tillsammans med bildernas individuella samhörighet oberoende av tidslinjen. Väl uppe på väggen påminde utskriften mig om A3- och A4-formatets tråkiga storlek och att de inte alls speglade mitt dokumentationsarbete som varit en så viktig del i min process. Jag förstod att bilderna behövde bli mindre.

Allt som jag stod i korridoren och laborerade passerade Anna på masterutbildningen varpå vi började samtala om mitt kollage. Hon berättade för mig att hon till en början av sitt trogna följande av min resa via Instagram haft problem att förstå: ”Ja detta är ju väldigt kul men, vad håller han på med egentligen?” men att sammanhanget allt eftersom bilderna ökade i antal hade byggdes upp. Berättelsen skapade sig själv. Med fler småskaliga bilder adderar jag volym och trovärdighet i berättandet på väggen så som i min digitala resedagbok.

Alla bilderna tillsammans skapar kartan, en vy i fågelperspektiv över min resa. De olika grupperna representerar varierande förhållningssätt, situationer och interaktioner och den enskilda bilden motsvarar ögonblicket, handlingen, mötet och samtalet. I förhållande till en publik vill jag aktivera dem precis som jag bjöd in min omgivning under min undersökning att samverka och delta. Genom att kliva närmre eller ta ett steg tillbaka ifrån mina bilder interagerar åskådaren med min berättelse, dess helhet, grupperingarna och var bild för sig.

Slutsats/Resultat

För att sammanfatta denna matiga och bastanta avhandling vill jag se till min monolog som jag höll under mitt-seminariet vilken speglar det i mitt bagage som jag utforskat i min undersökning. Genom exponeringen av mig själv i nya sammanhang och utsattheten i uppmärksamheten och ifrågasättandet som uppstått har jag prövat mitt mod och tänjt i personliga gränser vilket byggt direkta kanaler till min omgivning i och med deras reaktioner och tolkningar. Där har den generella performativa dialogen etablerats, en dialog som handlat om direktheten och aktualiteten i ett samtal och ett möte med människor och miljöer för att beröra – påverka, inspirera och provocera, och om identitet.

Bara genom att bära dräkten har jag prövat den och samtidigt utforskat mig själv som bärare. Vid de moment i min undersökning där jag upplevts forcera mina handlingar har jag bortsett ifrån detta, att jag varit i konstant prövning i samspelet mellan mig, dräkten och miljön bara genom att bära eller förhålla mig till den.

Genom att besöka, inta och beslagta platser har jag iscensatt min forskning och placerat mig i situationer där jag objektifierat mig själv och aktivt interagerat med min omgivning beroende på den specifika platsen och dess funktion, exempelvis tågresorna där passagerarna oberoende av sin vilja tvingas ta del av mina aktioner på grund av det trånga utrymmet samt Nordstan centrum där jag maskerad och avpersonifierad i väskhögsformation förflyttade mig mellan platser och ytor bland folkmassorna.

Via interaktionen med det offentliga rummet och dess olika regler och besökare har relationen mellan mig och min dräkt konstant utvecklats då jag tagits på ett större allvar och konstant ifrågasatts. Allvarsamheten och oron som den orsakat har kostat mig min humor som alltid är närvarande i min skapandeprocess och i byggandet av mina dräkter.

Mitt tidigare förhållningssätt till masken och det ultimata maskerandet av kroppen som varit mitt huvudspår inom området har rotats i försöket att generalisera mig själv för att representera vem som helst. En parallell jag på senare tid dragit till Lisebergskaninen faller mitt koncept då man inte ser bäraren av kostymen som vem som helst på grund av viljan att definiera personen på insidan. I min aktuella undersökning har masken fungerat som ett redskap för att skilja förhållandet mellan det objektiva och det aktiva agerandet i mina aktioner. Allvaret och seriösiteten i miljöombytet tillsammans med maskeringsögonblicket har så resulterat i folks negativa upplevelser av mig där jag upplevts som skrämmande och hotfull. I min avhandling framgår bara ett exempel på detta men jag riktar uppmärksamheten åt alla de tusentals personer som passerat mig utan att ta kontakt och vad deras reaktioner varit, något jag aldrig kommer att få veta. Detta gjorde mig medveten om ansiktets uttryckskraft, dess sociala självklarhet i vardagens situationer och osäkerheten som

ett maskerat ansikte kommunicerar. Via mina aktioner har jag prövat och ifrågasatt den allmänna tilliten, det förtroende mellan medmänniskor som skapar en trygghet till främlingar och en balans i vardagen.

I experimenterandet med mina bilder på väggen i slutskedet av projektet fann jag humorn och lusten igen i samspelet mellan volymen av bilderna och mitt komiska skriftspråk vilket resulterat i leenden ifrån förbipasserande och glada samtal. Detsamma har fyllt kommentarsfälten till mina bilder på Instagram där folk uppenbart blivit underhållna av min resa.

I utvecklingen av förhållandet mellan på- och avklädandet har jag belyst dräktens symboliska värde framför dess funktion. Symboliken har försatt mig som person i ett eget symbolvärde vilket förändrats när jag lekt med samspelet *bäraren, utbrytaren och skalet*. Därigenom har transformationen av mig själv fått expandera ut i flera varierade uttryck. Improvisationsmomentet som samtidigt introducerades i och med uppträdandet på *Konstfack* var en positiv injicering som jag dock inte hann vidareutveckla. Lunchseminariet på *Röhsska Museet* gav mig en nyttig inblick i begreppet. Problematiken i att stadga improvisation som ett aktivt förhållningssätt inför en aktion är tydligt märkbar då den improviserade handlingen bör vara oplanerad. Att tolka begreppet som en riktning och ett rörelsemoment är inte lika svårt att förstå om man relaterar till oförmågan att radera ut redan utförda handlingar. Utifrån mitt eget perspektiv uppkom improvisationen ur motståndet och tvivelaktigheten till mitt projekt som ett redskap att ta mig framåt. Via dess oplanerade uppkomst relaterade den till performativitetens fokus på effekten av utförandet. Mitt uppträdande på *Konstfack* exemplifierar denna teori i praktiken där min berättelse skapades i akten, i nuet – i effekten av utförandet.

Jag minns tillbaka på min presentation elevgalleriet och situationen som uppstod där jag blev tvungen att improvisera och vad det tillförde mitt uppträdande. Jag tror på improvisationens kraft att nå oväntade resultat, liksom *okunskapen* om tekniker och dylikt driver mig framåt i min skapandeprocess till nya lösningar och insikter. De kan båda bli och användas som lustfyllda redskap i den kreativa processen.

Igenom mitt projekt har jag velat beröra människor, om så bara för en kort stund eller endast en sekund, för att påverka dem på den slentrianmässiga vardagens gator där jag agerat. Jag har sått frön bland mina betraktare, från den vid väskhögen förbipasserande småbarnsföräldern till det långa samtalet med Ulf på tåget upp till Stockholm, för var individ att vårda och göda i egen ro utom min vetskap. Där kan intrycket och tolkningen av min berättelse ta oändliga uttryck och variationer. Liksom mina digitala bilder som jag delar med mig av via Instagram fungerar dessa frön på samma sätt.

Vid exemplen där jag åter mött personer som jag träffat tidigare under min resa spänner dialogen en sträng extra då mitt projekt fått utvecklas i två vitt skilda spår för att sedan förrenas igen.

Jag ser det som att jag inför presentationen i elevgalleriet, beräknat som den första dagen av min process, sådde ett frö i mig själv. I relation till den fråga som jag och Patrik diskuterade under vårt första möte, om nervositeten kring att bemöta ifrågasättandet av mig och mitt projekt samt vad projektet faktiskt handlar om, har fröet symboliserat min mognad i projektet vilket resulterat i en medvetenhet om mig själv, som person, konstutövare, examenstagare eller student, titeln spelar inte så stor roll.

Jag skrev en textrad på ett papper efter att jag kommit hem ifrån min andra resa där jag frågade mig själv vem jag var när jag började min resa och vem jag är när jag avslutar den. Svaret på den frågan är Linus Björnberg.

Tack.

Epilog

Jag skriver mina slutord som en avslutande reflektion efter examinationen och en välbehövlig distans till projektet och denna texthandling med syftet att komplettera med mina sista tankar och lärdommar. En betydande sådan har varit förståelsen för lustfylldheten i humorn och min förmåga att få folk att skratta vilket är ett signum för mig som person. Frånvaron av just detta har resulterat i den oro som jag känt genom min process och skapat den svårdefinierade och ”luddiga” karaktär som mitt projekt tagit vilken jag kämpat med att få rätsida på. Humor är och har alltid varit ett attribut för mig i som utanför konstvärlden och i skapandeprocessen av *the Packman* fylldes arbetet av denna humoristiska lust, något som jag vill tillämpa i bärandet och uppträdandet som en utveckling på denna undersökning vilket jag förstår kan komma att ta tid.

Denna ”luddighet” är dock konsekvent och genomgående i samtliga led: process, rapport och presentation. Frånvaron av mina trygga plattformar är också orsaker till orosmomentet som komplicerat min undersökning, vilket är en viktig insikt i sig. Jag har bevandrat mig igenom en mängd teoretiska begrepp samt försökt teoretisera praktiska förhållningssätt och metoder och jag känner att jag där tappat fotfästet till och från.

Jag har fokuserat på att kommunicera samma berättelse i samtliga medier, text, bild, tal och handling, istället för att sammanställa dem med syfte att komplettera varandra. I och med stundande rapportseminarium finns vikten i den omfattande reseskildring som jag skrivit och dess innehåll där resan redogörs för men generellt anser jag att rapporten blivit skapligt mustig med ett rikt och brett innehåll. Jag hade gärna prövat skriva den som komplement till min visuella presentation/examination som fått berätta berättelsen och rapporten istället fått redogöra för mina förhållningssätt, insikter, upptäckter och val.

Jag har en extrem skapandekraft som för mig kommer väldigt naturligt. Denna naturlighet skapar utrymme för storslagna idéer som jag gestaltar i visuell kostymkonst. Anledningen till att jag introducerat dansvärlden för mitt konstnärskap och vise versa kommer av samma naturlighet och självklarheten i densamma, att kombinera dessa områden som betyder så mycket för mig. Sammanhangen som jag uppträtt i (i dansvärlden) präglas av glädje och humor vilket även det självfallet blir en hög attraktionsfaktor.

Jag skriver i mitt *Syfte* att uppträdandet i dansvärlden problematiserat mitt förhållande till total maskering och därmed även identitetsundersökningen. Det stämde då men efter detta projekt kan jag inte längre betrakta det som lika adekvat. I och med masken som redskap för att skilja objektifierandet och det aktiva interagerandet åt samt upptäckten av avklädandet har jag vidgat min syn på vad maskering handlar om och innebär och prövat detta koncept och dess nödvändighet. Det är i samspelet av tillståndet att vara fullt maskerad och resan via utbrytandet/avklädandet till nakenheten som jag befinner mig nu. I relation till ryggsäckens symbolik har jag skapat mig ett odödligt och lättillgängligt *performance* som kan ta olika uttryck men som har sin tydliga berättelse som kan återberättas igen och igen.

Avslutningsvis vill jag ägna en hyllning till kroppen, plagget, jaget och medmänniskan. Kroppen är min största inspirationskälla och via förhållandet till plagget gestaltar jag kroppslighet och rumslighet. Med kroppen och plagget vill jag spegla samspelet mellan *Jaget* och "Jag-maskinen" där identitet föds. Jag vill även spegla *Jaget* och *Du* där identiteten slits mellan samhörighet och det främmande – "Vem är jag, vem vill jag vara och hur uppfattas jag?". Jag brukar säga att *medmänniskan är den viktigaste människan*. Jag har en fascination för den allmänna publik som fyller vardagens offentliga rum, dess volym och brokighet, en massa medmänniskor i konstant rörelse. Jag fascinerar av tanken att påkalla deras uppmärksamhet, vad som krävs och hur man kan gå till väga. Jag fascinerar av potentialen, det är medmänniskan som hjälper dig om en olycka inträffar, eller likaså bara passerar. Jag fascinerar av kommunikationen. Detta projekt har för mig blivit en introduktion för denna publik och jag känner en sparsmakad mersmak som kommer att växa sig större. Jag vill med färg, kostym och dans introducera min identitet för att öka förståelsen i denna mängd för det extrema och vad det är och kan vara. Där hamnar jag i den diskurs som detta projekt grundats i: att gräva i min egen ryggsäck och att pröva mitt mod.

Jag har genom min arbetsprocess arbetat med en artistisk undersökning och har saknat skapandet och direktkontakten med materialet. Nu är det dags att se efter det behovet igen.

